

# Не прощаємо!

**Про голодомор 1932-1933 років я знаю не з історичних джерел, не з публікацій у пресі, а від очевидців, від жертв цього страшного лиха – моєї матері, яка в ті роки жила на Сумщині, де згодом і я народилася.**

Ранньою весною 1933-ого голодна смерть скосила всю нашу родину – батька, діда, прадіда, сестру, двох тіток. Живими залишились лише мама і бабуся. А це був рід працюючих, талановитих хліборобів-українців. Мій дід писав вірші, де критикував радянську владу, а його батько – мій прадід — вирощував сад, де росли яблука, що пахли лимоном, а груші – медом. Родина була заможною, тримали коней, корову, птицю, мали декілька гектарів поля, де вирощували зернові і овочі. Родина заслужила немилість влади, бо протестувала проти колгоспів.

Саме таких, національно свідомих селян, було знищено. По сусідству проживала родина, що частенько заглядала в чарку, господарства не вели – їм влада протестувала, допомагала і вони вижили.

В родині мого чоловіка на Харківщині голодомор теж забрав п'ятеро людей.

Мама розповідала, що померлих не ховали, бо живі ледь пересувалися, сил не було. По селу їздила підвода, двоє чоловіків збирали трупи і скидали в яр, який згодом загорнув екскаватор. Потім та місцевість заросла деревами і чагарниками.

Сталін і його злочинна кліка застосували проти свого народу єзуїтську зброю – голод. За документами, які розглядались судом у 2009 році, встановлено до 4 млн. жертв, це по актових записах про смерть, а по матеріалах дослідників голодомору значиться до 10 млн. жертв. При відкритті меморіалу «Жертвам голодомору» в Києві тодішній президент України Віктор Ющенко назвав ще більшу цифру – 14 млн.

Голодомор забрав стільки життів серед українців, як під час Другої світової війни. З чого все почалось? 8 грудня 1932 року була прийнята постанова, де говорилось «Припинити постачання райо-

нів, що не виконали план хлібоздачі, товарами, продуктами та стримати всяку державну та кооперативну торгівлю, для чого закрити державні та кооперативні крамниці, вивезти з них усі продукти, заборонити торгівлю колгоспам і радгоспам та одноосібним господарствам. Припинити всі кредити, а надані повернути, змінити особовий склад місцевого адміністративно-господарського керівництва, усунути всі ворожі елементи». Це був смертний вирок Україні. Крім того, в 1932 році був прийнятий Закон «Про п'ять колосків». По цьому акту засуджували навіть голодних дітей, які знайшли в полі декілька колосків. Читала одну кримінальну справу по Дніпропетровській області, де 12-річного хлопчика Петра Олизка засудили до 5 років примусових робіт за 5 колосків. У 1932 році з колгоспів вивезли всі насінневі фонди. 2/3 сіл України були занесені на «чорну дошку», оточені збройними загонами.

Читала спогади-свідчення Ганни Неласих з Луганщини. Родину виселили з хати, отож змушені були вирити землянку в лісі. На її очах весною 1933 року в страшних муках від голоду померли батько,

мати, четверо братів.

І цих нелюдів я хотіла б запитати :

«Де могили братські без війни –

Де людей ховали без труни?».

Читала матеріали кримінальної справи про голодомор 1932-1933 років, що розглядав Вищий апеляційний суд України – це 330 томів, 1890 свідків, 24 судові експертизи, 5000 архівних документів. Суд визнав, що мав місце факт геноциду і встановив організаторів тяжкого злочину – Сталін, Молотов, Каганович, Постишев, Косіор, Чубар.

Дуже багато країн у світі визнало штучний голод в Україні геноцидом.

У Вашингтоні в 2015 році відкрили меморіал пам'яті жертв голодомору в Україні «Пшеничне поле».

Фашистів за масове знищення людей судив Нюрнберзький суд, колись буде Нюрнберг-2 над радянською комуністичною системою.

Ми не можемо ні забути, ні пробачити здичавілим нелюдам, які в ХХ столітті скоїли звірства, від яких і сьогодні кров холодне в жилах.

Пам'ятаємо... Не прощаємо!

Алла КУЦ.

